[1]स्तुतिः, [2]प्रस्तोता, [3]परिष्टुवन्-निष्टुवन्-विष्टुवन्, [4]स्तोमः, [5]अग्निष्टोमः [6]ज्योतिष्टोमः-आयुःष्टोमः, परिष्टोमः, [7]स्तोभः, 'मृडा जरित्रे रुद्र [8]स्तवानः' (तै. सं. 4-5-24), [9]त्रिभिःष्टुतः-त्रिभिःस्तुतः, इति विशेषरूपाणि। सामान्यरूपाणि आदादिकक्ष्णौतिवत् (323) बोध्यानि।

(1869) "ष्टुप समुच्छ्राये" (X-चुरादिः-1673. अक. सेट्. उभ.)

'स्तुप' इति दुर्गः। चौरादिककोपयतिवत् (225) रूपाणि ऊह्यानि। 'ष्टूप—' इति केचित्। अचि-स्तूपः।

(1870) "ष्टुभु स्तम्भे" (I-भ्वादिः-394. सक. सेट्. आत्म.)

'—स्तम्भेऽर्थे स्तोभते शपि।' (श्लो. 143) इति देवः।

[10]स्तुब्धः, [11]नितुस्तोभिषकः-नितुस्तुभिषकः-षिका, [12]अनुष्टुप्-त्रिष्टुप्,

---

1. 'श्रुयजीषिस्तुभ्यः—' (वा. 3-3-94) इति करणे क्तिन्प्रत्ययः। स्तूयतेऽनयेति स्तुतिः स्तोत्रम्।
2. प्रपूर्वकादस्मात् ताच्छीलिके 'तृन्' (3-2-135) इति तृन्प्रत्यये रूपमेवम्। प्रस्तोता=ऋत्विग्विशेषः।
3. अत्र सर्वत्र 'परिनिविभ्यः सेवसितसयसिवुसहसुट्स्तु—' (8-3-70) इति षत्वम्।
4. औणादिके (द. उ. 7-26) मन्प्रत्यये रूपमेवम्। स्तोमः स्तुतिव्यूहः। उपचारात् स्तोमः समूहार्थकः।
5. 'अग्नेः स्तुत्स्तोम—' (8-3-82) इति षत्वम्।
6. 'ज्योतिरायुषः स्तोमः' (8-3-83) इति षत्वम्। परिष्टोम इत्यत्र तु 'उपसर्गात् सुनोतिसुवतिस्यतिस्तौति—' (8-3-65) इत्यादिना षत्वम्।
7. औणादिके भप्रत्यये रूपम्। स्तोभः=केवलस्तुतिप्रयोजनको वर्णसमूहः।
8. औणादिके (द. उ. 5-32) आनच्प्रत्यये रूपम्। लोकेऽपि प्रयोगार्होऽयं शब्दः।
9. 'स्तुतस्तोमयोश्छन्दसि' (8-3-105) इति एकेषां मतेन षत्वम्। अन्येषां मते न। तेन रूपद्वयम्।
10. उदित्त्वेन क्त्वायामिड्विकल्पनात् निष्ठायामिण्निषेधः। 'झषस्तथोर्धोऽधः' (8-2-40) इति धत्वम्, भकारस्य जश्त्वेन बकारः।
11. अत्र अभ्यासेन व्यवधानात्, अस्थादित्वात् च 'स्तौतिण्योरेव—' (8-3-61) इति नियमात् न षत्वम्। शर्पूर्वकत्वात् खयः शेषः।
12. अनु स्तोभते इति अनुष्टुप्। क्विपि 'उपसर्गात् सुनोतिसुवतिस्यतिस्तौतिस्तोभति—' (8-3-65) इति षत्वम्। त्रिष्टुप् इत्यत्र सुषामादित्वात् (8-3-98) षत्वम्। उभे छन्दोविशेषवाचिके, भकारान्ते च। पदान्तत्वनिमित्तकः पकारः प्रथमैकवचने। पक्षे अनुष्टुब्, त्रिष्टुब् इति बकारान्तत्वमपि।